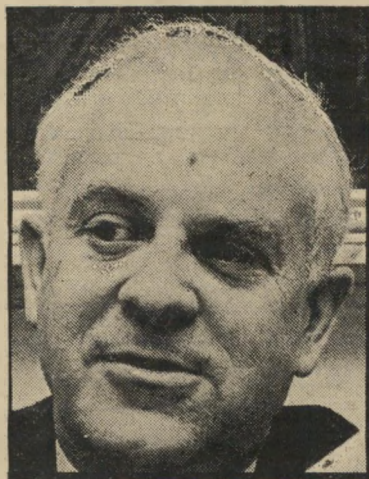

תחילה היו לו כמה גיבורים, כולם ישראלים מהדור העולה. אולם הם נגמרו לו בזה אחר זה.

יגאל אלון נגמר ב־1956. אחרי מיבצע סיני, תפס קמחי את אלון בבריטניה, שיכנע אותו להפוך לפטרון הרעיון הי פלסטיני. בדרך נמל־התעופה שיכנע קמחי, לדבריו, את אלון לקבל על עצמו את תפקיד המושל הצבאי של עזה, כדי להפכה לגרעין של מדינה פלסטינית, בתמיכת ישראל.

אלון שוכנע, הבטיח, עלה למטוס. כעבור כמה שעות קרא קמחי מיברק מהארץ. נאמר בו כי אלון, ברדתו מן המטוס בלוד, אמר דברים שונים לגמרי. בזה נגמר אלון. נשאר רק משה דיין. **דיין בכל שבוע.** מאז הפכה סגידתו של קמחי לדיין לתופעה הגובלת בשיי

עוזר־מזרח קמחי
לכל אדם, הדין שלו

געון־לדבר־אחר. כימעט בכל גליון שם כתר חדש על ראש בחיר־לבו. לצורך זה המציא ככל הבא ליד.

קמחי נהג, כפי שנוהגים עובדי־דין רבים, לפי שיטה פשוטה: הוא הכניס לפי אלילו את כל דעותיו של עצמו. מי שקרא את קמחי, יכול היה להיווכח מדי שבוע כי דיין הוא רודף־שלום, שונא־סיפוח, מפוכח, אנטי־לאומי, ומעל לכל חסיד גלגל של הרעיון הפלסטיני. מכיוון שדיין עצמו התעלם כליל מחר סיוד הגאמן, והכריז הכרזות הפוכות, הפכו כתבותיו של קמחי מקור לציח קוקים. מה גם שלא הסתפק בהפצת הסקופים התמהונים שלו על דיין בעיר תונה, אלא גם מסר אותם, בצורת „איני פורמציא מאחורי הקלעים“, לצהרון הבי ריטי העממי איבנינג סטאנדארד, המדי פיס מדי פעם את דבריו. המשבר בא כשדיין פרש ממפא"י, הלך לרפ"י. קמחי, שהכריז בכל שבוע כי דיין עומד לרשת את השליטון, גאלץ לשנות את הקו. הוא החל מפרסם סיפור רייזוועה על המצב הנורא בישראל, תחת שילטונו של לוי אשכול, הגיע לשיא בפירסום כתבה שתוארה בצבעים שחור רים ביותר את האבטלה של ימי המיתון. **עוד עיתון.** זה הגדיש את הסיאה. המימסד הציוני לא הבין מדוע עליו למי מן שבועון, המקלקל את סיכויו העלייה לישראל. קמחי סולק.

אבל הוא לא התייאש. הוא הקים ירי חון חדש. ניו מידל איסט. זהו ירחון בעל רמה, שבו דאג קמחי לפרסם זה בצד זה מאמרים של מנהיגי הגדה המעי רבית, דו"חות על העולם הערבי, ומאמרים על מחשבותיו המבריקות והמזהי רות של משה דיין. מחשבות מבריקות אלה היו, במיקרה, זהות עם מחשבותיו של קמחי עצמו.

לפני חודשיים זה נמאס ליהודים הדי נותנים את הכסף. מה גם שקמחי נהג בעיתון כבתוך שלו, עשה חיים וטייל כל כמה שבועות ברחבי העולם. במהפכת־חצר שקטה, סולק קמחי גם מעיתון זה. את מקומו תפס סגנו, דן גילון, עיתונאי יהודי־בריטי גבה־קומה, שי נולד בארץ־ישראל והמדבר עברית.

עתה יושב קמחי, ומחכך את העיתון הבא שלו. אחד ממכריו הציע לו לקרוא לו, פשוט, בשם „יחזקאל דיין“!

ההסתדרות

המועצה

צוות

על הבמה עמד יעקב („קובה“) ריפ־תין. חבר קיבוץ השומר הצעיר עין־שמר וחבר הוועד הפועל של ההסתדרות מטעם ברית השמאל, כשמסביבו שאגות וצווחות: „אתה ידידו של המלך חוסיין!“ צרח בני מהרש"ק איש את־דות העבודה וארץ־ישראל השלמה. „סור כן מוסקבה!“ צעק איש גח"ל, כשחבריו צועקים במקלה: „אתם לקחתם אדמות מערבים. סלק את הקיבוצים שלך מאדמות הפליטים!“

דברי פ"ז. ריפתין, שעלה לדוכן מועצת ההסתדרות הפ"ז, החזיק במיקרופון כשהוא ממתין לשקט. אף אחד מעשרות חברי השומר הצעיר, נציגי המערך־מפ"ם במועצה לא קרא אפילו קריאה אחת לעזרתו. איש המיעוט ב־השומר הצעיר, היה צריך להגן לבדו על זכויותיה ומעשיה של התנועה, שי היה ממקימיה, ואותה עזב עם הצטרף פותה לממשלת הליכוד הלאומי עם גח"ל. הסיבה לצווחות: הצעתו של ריפתין לקיים דיון במסע הנישול של הבדווים מפיתחת רפיח.

לא היתה זו הצעקה היחידה במועצת ההסתדרות. שנקראה כדי לדון בשינויים שונים בתקנון, בחוקת ההסתדרות ובי הרכב הוועד הפועל של ההסתדרות. המועצה, שנוהלה על־ידי בבה אידלסון כגן־ילדים מופרע המתנהל על־ידי גננת סבלנית, צווחה וצרחת ללא הפסק בכל סעיף וסעיף, כשרוב אוטומאטי של המערך־מפ"ם דוחה כל הצעת־תיקון של הסיעות הקטנות.

את הצווחות ניהלו חברי סיעת גח"ל, שעזבה בסופו של דבר את המועצה, לאות מחאה על כך שהמערך דרש וקיבל הצבעה חוזרת בסעיף האוסר על מנהלי מפעלים להיבחר לוועדי עובדים. גח"ל דרש שמנהלים יוכלו להיות גם חברים בוועד.

החלטה אחרת של המועצה: בחירתו של אלכס מסיס, חבר הוועד הפועל של ההסתדרות, כנציג תנועת העולם הזה — כוח חדש.

ריעות

אם אין קמחי

אין תורה

„זה לא קורה לי בפעם הבאשונת! אתם עוד תראו — אני אפתח עוד עיני חון חדש!“ פניו של ג'ון קמחי נמור־הקומה, בעל המצח הגבוה, היו סמוקות מכעס, כאשר קרא תגר על מדיניותו וירושיו.

ואכן — זה לא קרה לו בפעם הרא־שונה. בשביל קמחי הקשיש, זה כבר הפך לשיגרה. הוא סולק מעיתון נוסף שהקים.

סקופים, אבה... עד מלחמת־העולם השניה היה ג'ון קמחי עיתונאי מבוקש בבריטניה. היו לו תמיד שפע של סי סציות וסקופים. עד שבהדרגה עבר מפה לאוזן בחוגי העיתונות: „על תסמוך על הסקופים של קמחי!“

לחישא כזאת היא פסק־דין מוות לעי־תונאי רציני. בהדרגה נסגרו בפני קמחי הדלתות של העיתונות הרצינית, והוא נשאר תלוי בעיקר בעיתונות היהודית.

באותם הימים היה לו רעיון מבריק: מדוע לא להקים בבריטניה שבועון יהודי־ישראלי, בעל אופי מודרני, שיתמך על־ידי המימסד היהודי, אך לא יעסוק רק בעניינים יהודיים פנימיים?

כך קם הגיואיש אובסרבר, שהשתדל לחקות את המתכנת של טייט. קמחי היה עורכו, ותמיד היו בו שפע של סקור פים. חלק מהם — אבל חלק קטן בלבד — היו נכונים.

העכר והאדלי. ואז התבלטה תכונה מיוחדת באופיו של העיתונאי הוריו: הוא היה זקוק לגיבור.

ק. אקחאוס מציג:
את הזמר הנודע

* סרג'יו אנדר'יגו * ותזמורתו * * SERGIO ENDRIGO *

* 3 שנים ברציפות פרס פסטיבל סן־רמו *

בתוכנית:

* ששי קשת * ותזמורתו *

תליאביב, „היכל התרבות“ 11 לאפריל

כרטיסים „עתידי“, הגליל 5, טל. 31688 ויתר המשרדים

חיפה, ארמון
מוצ"ח: „עצמאות“
19 אפריל

ירושלים, בניני האומה
מוצ"ש 15 אפריל

מוסדות ואירגונים „עתידי“, ת"א, טלפון 31688

סיכויין גדולים יותר בטלסים שיתחיון

8 סימנים

28 צירופים אפשריים

9 סימנים

84 צירופים אפשריים

10 סימנים

210 צירופים אפשריים

פרטים בכל תחנות האיסוף של

זוטו

„העולם הזה“, שבועון החדשות הישראלי • המערכת והמינהלה: תליאביב, רחוב קרליבך 12, טלפון 260134, תאריך 136 • מען מברקי: עלמפרס • „הדפוס החדש“ בע"מ, ת"א, רח' בויאביגור • הפצה: גד בע"מ • גלוסות: צינקגרופיה כספי בע"מ • העורך הראשי: אורי אבנרי • המו"ל: העולם הזה בע"מ.